

BÖDECS László**I.**

Ideje rendeznünk sorainkat,
a távolban már összeállni látszik az idegen arcvonal,
a híd túloldala most másik ország,
a két parton táborok épülnek,
készleteink hónapokra elegendők,
ha a hátország nem felejt,
és nem vágják el az utánpótlás útvonalait,
itt akár évekig is állomásozhatunk.

A megbeszéléseket a széles híd közepén
találkozva fogjuk tartani, míg a híd
ismeretlen okból egy éjszaka
az őrzékek végeztével fel nem robban.
Ezzel fog elkezdődni.

Az első belefúló csapatok tanulsága nem az,
hogy a folyó túl mély, áthatolhatatlan.

Semmi sem marad megoldatlan,
hosszabb távú stratégiánk megköveteli,
hogy újra egyesüljön a két part.

Kimegyek a sátorból,
a legközelebbi bolygó sárga pusztaság,
s annál messzebb még sincs hova nézni.

Minden buzog, zizeg, a folyó, madarak,
vadak, rovarok éltetik az éjjelt,
szemben alig világlik a túlpárt, alszanak.

Itt lehet fontos csak bármi,
a két résznek egyesülnie kell,
itt dőlhetnek csak el dolgok,
nincs más lehetőség.

Koncert az akadémián, csütörtök

Az Akadémiára tartottam, ez Budapest legszebb környéke, mintha külföldön járnék, ez alapján úgy tűnhet, ahol lakom, Európa talán legszebb városa. A téren egy magányos szónok sok hangfallyal körberakva – nem tudni épp miről – mikrofonba kiabált.

A neoklasszicista díszteremben rég halott németek és egy olasz zenéjét játszották, a külső zajforrást, mivel tőlünk független, „nem tudtuk lekapcsolatni”. A vonósokhoz később kórus csatlakozott, és holtnyelven istenhez énekeltek. Mire a kórus beért, már abbahagyta a szónok, talán hogy az első szavak is zavartalanul elérjék céljukat.

Előtte, ha megszólaltak a mélyvonósok, már elnyomták az egyéb zajokat. A tételek közötti csendben „mondjon le”, „hogyan lehet ez hivatalban”, akár egy bohózatban, hangzottak el, és már rég eltűnt emberek semmitmondó nevei.

A terem magas, kazettás plafonján a freskók és körben a múzsaszobrok rezzenéstelenül hallgatták, amit valami régi és valami jelen tényező, akkor és ott épp kissé komikusra komponál.

A kórusban elvegyülve egykedvűen, majd átszellemülve ott szólt valahol a szerelmem hangja, és némileg sértődötten a helyzet zavaros, viszonzhatatlan voltán, mindketten leginkább másfelé néztünk a fejek között.

Európa egyik legszebb városában is lehet minden bagatell, kiüresedhetnek váratlanul a turistákkal, járókelőkkel, korábbi közönséggel, hazatartókkal teli színes, tavaszi eső utáni terek. Nevethetünk is a komikus, szinte véletlen találkozáson, a helytől nem messze, ahol újra elmondtam, hogy mióta és mennyire szerettelek.

A hangok a termekből, a városokból, ha ki is jutnak, kioltják egymást, és megszólalunk, köszönünk futó pillantással, mintha nem is egymáshoz beszélnék, és nem anyanyelvünkön - holtnyelven.

Elmehetünk egymás mellett jelentéktelen szavakkal, azok nélkül is, megtagadhatjuk a közelmúltat, a jelent, eldobhatjuk a lehetséges jövők közül a jobbakat, ha eljön az ideje, nagy valószínűséggel a megfelelők úgylis eszünkbe jutnak, eszünk mögött ott van mindig a megmagyarázhatatlan, még nem sejthető szeretet.

Ez nem csak a szobrok, hangok vagy szónokok világa, bármennyire is úgy tűnik, hogy félelmünk valós. Mozgatja ezeket is, aztán felülírja, összekuszálja, összedönti, ez a nehezen megfogható, de annál biztosabb, amit nem irthatunk ki hallgatásunkból, és néha-néha összeérinti tétlen markainkat.